

SÖZ VERMİŞTİM

Yasemin ASLANYÜREK

Daha okulun bahçesine girer girmez çocukların bizi karşılarkenki o heyecanları benimkini de artırıyor, kalbim küt küt çarpıyor.

Tıpkı yaz bilim okulu öncesi bizim çocukları karşıladığımızdaki gibi
çünkü hepsi bana yıllar öncesini hatırlatıyor,
İlkyarlı abi ablalarımı ilk gördüğüm andaki tüm duygularımı.

İstisnasız her yeni bir okula girdiğimde
bunların hepsi baştan baştan yaşanıyor en ufak bir ayrıntısı bile değişmeden.

Sonra bir çocuk görüp yanına gidiyorum elimde çiviler,
her seferinde farklı yüzler bakıyor bana ;
bazen uykulu bazen meraklı, şaşkın, çekingen...
Gözlerini kaçırıyorlar benden ama
buna fırsat vermeden sürekli konuşuyorum:
adını soruyorum, sınıfını, yaşını, arkadaşlarını.
Bir yandan da çiviyle ilgili sorular soruyor,

ipucu veriyor, pes etmemesini yapabileceğini söylüyorum.
O da başlıyor yavaş yavaş konuşmaya;
açıldığını, kendini bana daha da yakın hissettiğini
farkediyorum.

Birlikte koca bir gün geçiriyoruz,
etkinlikler deneyler yapıyoruz, dışarıda ip atlıyor voleybol oynuyor,
futbol oynuyoruz. Topun peşinde yan yana koşarken bana ne okuduğumu soruyor. Bir
yandan koşuyor bir yandan cevap veriyorum.

Ama o meraklı gözleri her yerde ve her an üzerimde hissediyorum
tıpkı benim onları merak ettiğim gibi.

Halbuki bir çocuk kendini ne kadar gizleyebilir?

Çocuklar değil midir bu dünyadaki en şeffaf en samimi kişiler?

Ona rağmen bir gün bize asla yetmiyor; günlerce haftalarca kalsak onlarla, birlikte yemekhanede yemekler yesek, sohbet etsek, yatmadan önce onlara masal okusam yavaş yavaş uykuya daldıklarını görsem belki birazcık tanıyabilirim onları.

Bu çocuklar diye düşünüyorum bazen
neden bu kadar çok yük taşımak zorundalar;
ailelerinin, çevrelerinin,
belki de öğretmenlerinin,
kendilerinden önceki tüm dünyanın...
Hayata onların günahlarını ödeyerek başlamak zorunda olmamalılar,
çocuk olmak bunu gerektirmemeli .

Bazen kendimi onların yerine koyuyorum
bazen buna gerek bile kalmıyor
ben de onlardan biriydim bir zamanlar
hatta hâlâ da öyleyim, ne değişti ki.

Sıfırlayabiliyor muyuz yaşananları,
baştan başlayabiliyor muyuz her şeye maalesef hayır.
Biz onlara yepyeni bir yaşam veremeyiz
ama bunu en azından değiştirmek için
onların içinde bulunan tüm güç ve cesareti ortaya çıkarabiliriz.
Söylediğimiz bir cümle, yaptığımız bir davranış onun için bir ışık olabilir.
Belki de sadece elinden birinin tutup 'yapabilirsin' denmesine ve
ona güvenmesine ihtiyacı vardır.

Bundan 8 yıl önce İlkyar benim okuluma geldiğinde ve
Hüseyin hocam beni kucağına aldığında
nasıl ufacık ufacık terleyip yanaklarımın kızardığı hâlâ dün gibi aklımdadır.
İşte o an bu utanmanın ve mutluluğun verdiği heyecanla kendime söz verdim ;
ben de büyüyünce abla olacaktım
hem de kendi kardeşlerimden binlerce fazlasının.

O abi ve ablalarımından ne görüp ne öğrendiysem ben de öyle yapacaktım.
Şimdi buradayım işte:
bir zamanlar benim oturduğum sıralarda oturan kardeşlerimin karşısında,
bir sürü çocuğun yüreği olan İlkyar'da.

Her bir proje bambaşka bir şehir,
yepyeni bir okul ve karşımda yüzlerce farklı küçücük hayatlar.
Bizim amacımız :
o küçük hayatlarda bilimin kıvılcımını oluşturmak,
onlar ki bunu ateş yapacak ve
kendi dünyalarını bu bilginin bilimin ateşiyle tutuşturacaklar.

Bu adaletsiz dünyaya birazcık olsun adalet getirmenin bir yolu varsa
o da kesinlikle tüm çocukları eşit yapmaktan geçiyordur.
Tam da bu yüzden kasabası köyü demeden,
kızı erkeği büyüğü küçüğü ayırmadan hepsine ulaşıp gözlerinin içine bakmadan,
onlara kocaman sarılmadan İlkıyar'ın hikayesi bitmez.
Biliyorum, daha gidecek çok yolumuz var.

Bana böyle müthiş bir hayatın da var olduğunu gösteren İlkıyar'a,
hep örnek aldığım abi ablalarıma,
gece gündüz demeden yollara düştüğümüz gönüllü arkadaşlarıma,
bunların hepsine olanak sağlayan tüm bağışçılarımıza
ama en önemlisi de bana bu fırsatı veren Hüseyin hocama
çok teşekkür ediyorum.

Yasemin ASLANYÜREK
Hacettepe Üniversitesi
Biyoloji 3

